

CAGLIERO 11

SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ
ZPRÁVY ZE SVĚTA

Č. 143 | LISTOPAD 2020

JE MISIJNÍ ČINNOST DNES DŮLEŽITÁ?

Ve čtvrtek 11. 11. 1875 v kostele Panny Marie Pomocnice na Valdoku vystoupil don Bosko na kazatelnu a nastínil apoštolský program odcházejících misionářů: *Začněte s evangelizací italských emigrantů a zaměřte se na evangelizaci Patagonie. Na závěr uvedl tato prorocká slova: „... Kdo ví, zda z této výpravy a z tohoto malého semene vzejde velká rostlina? Kdo ví, jestli bude jako zrnko prosa nebo hořčice, které se bude šířit kousek po kousku a přinese velké dobro?“ Potom Don Bosko objal deset misionářů jednoho po druhém. Každý z nich dostal výtisk Vzpomínek na první misionáře, jež on sám psal tužkou do poznámkového bloku během jedné ze svých cest. Don Bosko doprovázel misionáře až do Janova, kde 14. 11. nastoupili na francouzský parník „Savojsko“. Svědek viděl, že tvář Dona Boska byla celá zrudlá od snahy potlačit slzy.*

Tato oblíbená scéna utkvěla v naší salesiánské představitosti, ale i dnes zůstává mnoho otázek: Je misijní činnost stále důležitá? Nedostává se nám salesiánů v naší vlastní provincii, proč je tedy vysílat jako misionáře do jiných zemí? Protože Bůh chce, aby všichni byli spaseni, všichni mají právo poznat Ježíše Krista a tato možnost musí být dostupná všem. Stejně jako v minulosti i dnes mnoho lidí Ježíše nezná ani nemá příležitost ho poznat nebo přijmout. Proto je dnes více než kdy jindy církev povolána „jít dál“. Se stejnou připraveností, odvahou a misijní horlivostí naslouchat hlasu Ducha, jež inspiroval misionáře v minulosti.

Don Bosko předal misijní horlivost své náboženské rodině. 19. a 20. generální kapitula SDB zdůraznila, že příklad dona Boska naznačuje, že **misijní závazek je součástí povahy a účelu naší kongregace**. Misionáři tedy nejsou ti, které můžeme ušetřit mezi spolubratry v provincii. Ani ti, které si formulujeme, protože „tady potřebujeme spolubratry“. Salesiánský misionář je spolubratr, který reaguje na své misijní povolání v rámci svého salesiánského poslání. **Naše každoroční vysílání misionářů je tedy konkrétním vyjádřením naší věrnosti misijnímu duchu a oddanosti Donu Bosku!**

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ A SDÍLENÍ

Proč je misijní činnost stále i dnes relevantní? Proč je misijní povolání povoláním v rámci našeho společného salesiánského poslání?

Don Alfred Maravilla SDB,
hlavní rádce pro misie

BŮH JE OPRAVDU PŘÍTOMEN V KAŽDÉ KULTUŘE

Vyrůstal jsem v křesťanské rodině a moje angažovanost v aktivitách církve mi během středoškolského vzdělávání pomáhala postupně odhalovat mé misionářské povolání. Bylo stále jasnější, že mě Pán v mém srdci volá. Od té doby byla jakákoli touha, která v mém srdci vznikla, sledována optikou horlivosti pro misie.

Jako salesiánský misionář v Číně se střetávám s odlišnou kulturou. Potíže s komunikací v čínštině ohrožují můj smysl pro humor a další výzvu je hierarchická struktura společnosti a vliv autorit, které formují mezilidské vztahy. Vidím nebezpečí poměrování lidské důstojnosti na základě sociálního postavení a rasového pozadí. Mladá povolání, která přicházejí v tomto kontextu, mohou trpět křehkostí, protože je někdy obtížné začlenit tyto kulturní realie do náboženského způsobu života.

V dnešní Číně panuje větší sociální napětí než kdykoli předtím. Naše náboženská společenství reagují na to modlitbou a rozlišováním, přičemž jsme velmi opatrní, aby se nezapojovali do „partyzánské politiky“. V konfrontaci s touto realitou čelí můj náboženský život, zejména jeho komunitní aspekt, velké výzvě. Nedávno jsme byli zasazeni pandemií Covid-19, která ohrožuje lidské životy a utlumila mnoho náboženských a společenských aktivit. Každý se pohybuje ve strachu z neznáma. Tyto výzvy přepisují příběh mého

misionářského života a ovlivňují způsob, jakým v komunitě žijeme. Mladí lidé z toho nejsou vyjmuti. Není jim umožněno radostně prožívat svou mladost. Ptám se sám sebe, zda je to Boží prst, který píše tyto řádky.

Navzdory tomu všemu stále nacházím důvody k radosti. Bůh je přítomen v každé kultuře. Je přítomen v mladých lidech bez ohledu na to, jak tichým hlasem mluví. Sám jsem to vnímal v životě mladých lidí, se kterými jsem na tomto místě sdílel svůj život. To je má nehlubší radost a je pro mě silou při všech výzvách. Přináším tyto výzvy a radosti Bohu v modlitbě a sdílím je s komunitou. V modlitbě Bůh zjevuje svou vůli přímo; při sdílení s komunitou zjevuje svou vůli prostřednictvím spolubratrů.

Závěrem mám pocit, že spolubratři, kteří rozlišují své misijní povolání, již naslouchají hlasu Ježíšova volání. Jsou šťastní, když to dělají otevřeně a beze strachu. Potíže přijdou, ale oni najdou sílu v jediném Misionáři – Ježíši Kristu – s nímž sdílíme společně poslání pro spásu mladých.

■ **Nicolas Chibueze, salesiánský misionář v Číně**

MISIONÁŘSKÁ VELKORYSOST

V roce 1920, přesně před sto lety, napsal don Albera, druhý nástupce Dona Boska, vřelý dopis salesiánským provinciálům v Evropě, aby nabádal k misijní horlivosti ad gentes. Právě nyní, píše P. Albera, se zdá, že nádherný sen, který měl Don Bosko 30. srpna 1883, je na cestě k svému naplnění. Andělský mladík Luigi Colle (který zemřel o dva roky dříve v pověsti svatosti) mu tajemným způsobem ukázal nesmírný cíl, kterého by měli salesiáni v budoucnu dosáhnout. „Existují tisíce a miliony lidí, kteří očekávají vaši pomoc a čekají na dar víry.“ Následovaly další sny, ve kterých Svatý mládež postoupně viděl své salesiány pečovat o duše po celém světě. „Ale, bohužel,“ pokračuje P. Albera, „nářek Božského mistra vychází i z mého srdce: „Messis quidem finta, operarii autem pauci“ (Žeň je mnohá, ale dělníků je málo).“ Všimá si velké potřeby služebníků evangelia pro nesmírnou sklizeň salesiánské práce. Poté zve k misijní velkorysosti: „**Čím větší počet misionářů může provincie poslat, ať už máme misie kdekoliv, tím početnější a vynikající budou náboženská povolání, které Pán takové provincii dá.** To není pouze řečnické prohlášení; je to opravdu myšlenka našeho ctihodného otce.“ Rozhodně to není poselství z minulosti. Dnes, více než kdy jindy, jako salesiáni a členové salesiánské rodiny, máme těmto slovům věřit a neuzavírat naše srdce před potřebami těch, kteří se nám zdají být vzdáleni „Nejkrásnější památník Dona Boska, jenž si jeho velké apoštolské srdce zaslouží – není to misionář, který s krucifixem a evangeliem v ruce jde získat nové národy pro křesťanství a civilizaci?“

(ACS 2,26-33)

SVĚDEK SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ SVATOSTI (P. Pierluigi Camerini SDB, generální postulátor pro svatořečení)

Ctih. matka Markéta (1788–1856) svou ženskou a mateřskou přítomností vtiskla stopu salesiánskému charismatu hned od jeho počátků. Její rodina, i když byla poznamenána situací bez otce, si dokázala užít hlubokou lásku matky, jež zcela zasvětila život svým dětem; matka, která pro ně byla prvním a nejdůležitějším katechetou; žena, která je naučila být zodpovědnými, pracovitými a čestnými a dobročinnými k těm chudším. I když byla na Valdoku, pomáhala donu Boskovi s mládeží, která byla chudá a bez rodiny. S láskou matky a moudrostí silné ženy je vychovávala k tomu, aby se stali dobrými křesťany a čestnými pracovníky.

Redakčně zkráceno
z anglického originálu